

Cesta na sever – Německo, Dánsko, Švédsko, Norsko, Finsko 2009

5.část

Neděle – vstáváme brzo, já omylem o hodinu dříve. Stany se dají rychle sbalit, není zde taková vlhkost. Dokonce v klidu posnídáme, rozloučíme se s jezerem a šup na motorky. Po cestě potkáváme několik stád sobů, klidně se procházejících po silnici. Asi poznali, že odjíždíme a přišli se rozloučit. Baby je odhání, s jedním se potká a získává šrámy na nové černé helmě.

Cesta Finskem vede opět převážně nízkými lesy, a mezi jezery. Již před pár dny jsem si všimla nikým nevyslovené a přece všemi hrané hry – nebýt tím na koho se čeká. Tak proto někteří moc nejedí a nepijí a proto Jitka neslézá při pauzách z motorky! Také se tedy snažím být rychlejší a helmu rozepínám před dojezdem k benzince a dokonce občas jako první беру za klidu záchodu. Tuto soutěž občas Běďa znesnadňuje tím, že nás nenápadně a pod různou záminkou naláká ke svému stroji, kde si v pohodě povídáme, ale on pomalounku a opět nenápadně nasazuje helmu na hlavu, startuje a čeká. A my máme na doběhnutí pár metrů navíc.

Překračujeme opět polární kruh, fotíme se a navštěvujeme Santa Claus Village. U vchodu do jednoho z obchodů nás vítají nazdobené vánoční stromky se spoustou světýlek. Tak trošku kýč po americku. Kupujeme ještě poslední suvenýry a navštěvujeme Santovu poštu. Tady se dají koupit pohledy, které jsou rozesílány adresátům buď hned nebo těsně před vánoci. A přicházíme na místní specialitu na „losínka“. Většina z nás si myslí, že bude maso z losa, ale pochutnáváme si na čerstvě grilovaném masu z lososa.

Velký kus „losínka“ je originálně podáván na kousku dřeva i s dřevěnými příbory. Najedení, odpočati a někteří po radostném polostriptyzu, odjíždíme.

Máme najeto cca 800 km a poohlížíme se po místě na přespání. Volíme chatičky pár km od hlavní silnice. Chatičky jsou rozeseté na velkém prostoru podél jezera. Je zde neuvěřitelný klid, tak se nám krásně spí.

Pondělí – doprava už není tak řídká. Přesto hezky kličkujeme mezi auty a začíná pršet. První déšť, který po cestě máme. No nevádí, aspoň otestuji své nové motorkářské oblečení. Vydatně prší nakonec celé odpoledne a oblečení našťestí vydrží. Motorky mají přední plexi a při dobré rychlosti nás chrání. Přijíždíme do Helsinek, déšť ustává a chystáme se k nalodění na velký trajekt, kterým chytře poplujeme celý večer a noc. Tady máme zajištěné 2 lůžkové klimatizované kajuty. Před luxusní rozlučkovou večeří, kterou máme objednanou na pozdější dobu si dáváme na palubě víno. Dobře a nečekaně se pobavím se stále švitořící Hankou při ochutnávce a nakupování

v duty-free. Pak odcházíme na večeri, kde si každý může cokoli vybrat a neomezené množství nandat na talíř. Bereme si od každého něco a ochutnáváme hlavně různě upravené ryby, rybičky, kaviáry, saláty... jako dezert máme výběr z několika druhů zmrzlin, zákusků a sýrů. Bohatá nabídka je samozřejmě i u nápojů. Jelikož jsme rozumní, najíme se tak akorát, aby nám bylo dobře. Popřejeme si dobrou noc a uléháme.

Úterý – dopoledne pomalu proplouváme mezi tisíci ostrůvky do Stockholmu. Toto město je označováno jako „Benátky severu“. Je opravdu pěkné, ale nemáme čas na bližší prohlídku, dnes zkusíme stihnout ještě večerní trajekt do Německa. Před sebou máme asi 700 km a málo času. Při výjezdu z trajektu na pevninu nás všechny zákeřně zastavuje policie a nechává řidiče dýchnout. Všichni jsou v limitu a Maruška si pochvaluje, že nás včera prozíravě poslala včas do hajan. Nestihli jsme se s Jirkou pořádně nasnídat a vidím to dnes jako výhodu, protože se mimo braní benzínu vůbec nezastavuje. Spěchá se, spěchá a Běďův vozík vesele poskakuje za motorkou a vzpomíná na svá mladá léta. Je to honička a všichni se společně proplétáme silnějším provozem. Trajekt nakonec stíháme a tak spěchající posádky dojedou domů ještě v noci nebo spíš brzo ráno. Na lodi si kupujeme teplé jídlo, jen Běďa si neodpustí svoji oblíbenou konzervičku - krutííí tisíce chutííí a cibuli.

Je vedro, tak se dlouho chladím na palubě a pozoruji nekonečné moře a lodě, jak proplouvají skrze paprsky zapadajícího slunce.

Já s Jirkou a Jitka s Emilem ještě přespíme v kempu v Německu, ale ostatní potřebují být další den v práci. A teď zbývá jen loučení s lidičkami, s kterými mi bylo dobře. Se stále usměvavým Vencou, který kudy jezdí tudy léčí, s upovídanou a stále okřikovanou Hankou, s vypravěčem Mirkem, s decentní a milou Maruškou a se správně švihnutým Běďou, který nám vše bezvadně připravil, dom luvil a bezpečně nás provedl po celém severu.

Tak všem dík za nové zážitky. Najeli jsme celkem 7500 km a viděli pěkný kousek světa.

A závěr? Cestování na motorce není tak hrozné, jak jsem myslela.

